

א שבת בכל הרצי הקדוש מליזענסק

שבת פרשת וירא בעקדת יצחק לפ"ק
הדרן עלך מסכת קידושין וסדר נשים והדרך עלון

בעזרת הית"ש ובלי נדר בגליון הבא הר' חיי בנועם התורה לפ"ק
נביא את ההדרן שיאמר בסיום ואת דברי הפתיחה לסדר נזיקין

הבית וחצר הקודש של הרבי הנועם אלימלך בליזענסק

הגיליון הוא תמצית ועריכה מהשיעורים הנמסרים בקו שיעורי תורה לזענסק

0747-962-372

הרבי בספרו הקדוש מלמד אותנו הליכות חיים על פי התורה, ואפילו שיש אנשים חזקים בתעמולה ומושכים את לב האנשים להנהגות שלא על פי דרך השם וטוענים שדווקא הם ורק הם יראי השם ורק הם יודעים ומתנהגים בחסידות, לכן הקפיד הרבי לחזור ולשנן דרכי עבודת השם, ובכל פרשה ופרשה מעלה דרגה ומסביר ומוסיף עוד חיזוק והנהגה נכונה בחיי היום יום שלב אחרי שלב בדרכי התורה והחסידות.

נלמד השבוע בשיעור שלש נקודות בהנהגת הליכות חיינו בדרך התורה כפי שהרבי מלמד אותנו. חובה לזכור שהשיעור הוא רק חלק מדברי תורתו של הרבי על הפרשה. וכן השיעור הוא כדי להבין ולהכנס ללמוד בספרו הק' של הרבי. וראוי שכל אחד יקיים אחרי השיעור וכאשר תקום מהספר/השיעור תחפש באשר למדת, כולל בתוך הספר עצמו, שהרי יש בו אשר תוכל לקיימו. וכן אותיות מחכימות עד כדי לעשות ולקיים באהבה בשמחה ובטוב לבב.

הרבי מדגיש לנו דבר מזהים איך שאפילו צדיק וקדוש מנהיג ורבי, צריך וחייב להיזהר בעבודת המידות ובמצוות של בין אדם לחברו, ומלמד אותנו. שכשצדיק רוצה לעזור ואפילו במסירות נפש ליהודי אבל מסתפק ורוצה לחשוב אם מותר לו לרדת מדביקותו, ואפילו שהכריע שצריך לירד מהדביקות בשביל לעזור לזולת, אבל עצם המחשבה שעלתה לשניה בדמיונו אולי כביכול העבודת השם שלו קודמת, באותו רגע הפסיד מיד את כל קדושתו ודביקותו בהשם, ק"ו בן בנו של קל וחומר אם חושב ער איז דאך אפרמדער. שילך לחוג שלו מי שלא שייך לי לא מקבל ולא דואגים לו כי הוא לא מאנ"ש. וזה לשון קדשו של הרבי:

וישא עיניו וירא והנה שלשה אנשים כו', יבואר ג"כ בדרך הנ"ל, גם מלת 'וירא וירא' שני פעמים יבואר היטב, דהיינו שאברהם אבינו ע"ה היה נושא עיניו לזה ש"שלשה אנשים", ר"ל בני חיי ומזוני המרומז במלת שלשה אנשים, "נצבים עליו", ר"ל שזה מוטל עליו להשפיע לישראל, אלא שלזה היה צריך לירד מדביקותו, והיה מסופק בדבר אם מותר לו להפסיק מדביקותו בשביל צרכי ישראל או לאו. **ויש לומר שלזה כיוונו חז"ל בלשונם "כד חזו דהוי שרי ואסר"**, ר"ל כנ"ל, שהיה מסופק אי שרי להפסיק או אסור, "מיד פירשו הימנו", ר"ל המדריגה הזאת לפעול שלש אלה הנ"ל להשפיע לישראל פירש ממנו שלא היה יכול לפעול, כנ"ל שבלתי אפשרי להשפיע כי אם בהפסיקו לירד קצת מדביקותו. מיד "וירא וירץ לקראתם", ר"ל מאחר שראה שאינו יכול זאת כי אם שצריך להטות עצמו לראות מה שהעולם צריכין להשפיע להם די צרכם, לזה התחזק עצמו לעשות כן, וזהו "וירא", ר"ל מה שצריך לעולם, "וירץ לקראתם", ר"ל להשפיע להם כל צרכם. וק"ל.

וזהו שאמר דוד המלך ע"ה "ה' רועי לא אחסר כו'", ר"ל שהיה מתפלל ה' יהיה רועי, דהיינו מה שמוטל עלי להשפיע, זה יעשה השי"ת לבדו, שישפיע לישראל בלעדיו, ולכן "לא אחסר", ר"ל שלא אהיה צריך להחסיר עצמי לירד ממדרגתי

ומדביקותי, אלא "בנאות דשא כו' על מי מנוחות ינהלני", ר"ל בעולמות עליונים
ודביקותו. וק"ל.

מלמד אותנו הרבי שאדם חייב לקיים את כל התורה ואפילו במסירות נפש. ואמנם
יש מצוה בתורה וחי בהם. אדם צריך להקים בית נאמן ולחיות באופן של קידוש
השם וללמוד וללמד תורה. ואפשר לקיים שניהם לשים בטחוננו בהשם שיגזור
עלינו חיים טובים, אבל לא לעשות חשבון של הבלי עולם הזה כדי לא לקיים
מצוות. וכך לחנך את בניו ובני ביתו, וזהו דרכם של בני התורה. וזה לשון קדשו:
**ויאמר הנה האש והעצים ואיה השה לעולה ויאמר אברהם אלקים יראה לו
השה לעולה בני.** כבר דקדקו קמאי מדוע מייחס העקידה לאברהם ולא ליצחק.
ונראה לפרש דהנה באמת אברהם ויצחק ידעו שלא היה דעת הקב"ה לשוחטו,
ואברהם שהיה מדתו מדת חסד, הלך בבטחוננו שישובו שניהם, כמ"ש "ונשתחוה
ונשובה אליכם", רק שאעפ"כ היו הולכים במסירת נפשם כאילו לשחוט אותו
באמת, וזהו "וירא את המקום מרחוק", פירוש 'המקום' רמז הגם שהיה רואה
שיצא ממנו יעקב שנאמר בו 'ויפגע במקום', אעפ"כ היה מרחיק מלבו המחשבה
זאת, מחמת שהיה הולך בשלימותו כנ"ל.

וזה שאמר יצחק "הנה האש והעצים", ר"ל מאחר שעשית עבודתך וכוונתך
בשלימות כראוי לפי מדתך, "ואיה השה לעולה", ר"ל היכן הוא השה שהיה ראוי
להיות מוכן כבר, "ויאמר אברהם אלקים יראה לו כו'", דהנה יצחק הלך במדתו
מדת גבורה, והיה רוצה שיהא אפרו צבור לעולם, ואמר לו אברהם אז "יראה
השה" כאשר יהיה "לעולה בני", ר"ל לפי מדתך שאתה הולך בגבורה, לא יראה
השה עד שתעלה ע"ג המזבח לעולה, אז יגמור מחשבתך שיהיה אפרך צבור
לעולם, וההכרח לעקוד אותך ע"ג המזבח ותפשוט צווארך, ולכן מייחס הכתוב
**העקידה לאברהם מחמת שהוא השיאו ליצחק שיעשה עבודתו בהתגברות
גדול יותר ממה שהיה במחשבת יצחק מתחילה.** ועקידת יצחק ברחמים יזכור
לנו. אמן כן יהי רצון.

או יאמר פירוש הפסוקים בדרך אחר. דלכאורה יש לדקדק בפסוק "ויאמר יצחק
כו' הנה האש והעצים", למה אמר בה' הידיעה, היה לו לומר 'הנה אש ועצים' כו'.
אך נראה דהנה עוד יש להבין, למה היה לו לאברהם ליקח עצים מביתו לשאת
המשא זאת דרך שלשת ימים, וכי לא היה עצים בכל הדרך הזה? גם אם תאמר
שהיה חושש פן ואולי לא יהיה מצוי עצים בכל הדרך, עכ"פ למה היה לו לבקע

את העצים כאן, היה לו לבקע במקום שהעלהו לעולה? גם למה אמר יצחק "ואיה
השה לעולה", היה לו לומר סתם 'ואיה עולה'?

אך העניין הוא, דהנה הבורא ב"ה וב"ש יתעלה אשר קדשנו במצוותיו וציונו
לקיים מצוותיו, אין צורך לו יתברך עשיית מצוותיו, רק שזה ריח ניחוח לפניו
יתברך שאמר ונעשה רצונו, שעיקר רצון הבורא יתברך הוא שיהיה לאדם רצון
מלא ושלם לעשות רצונו יתברך, ונמצא 'אחר כוונת הלב הן הן הדברים', אם
כיוון לבו לעשות איזה מצוה לשמו יתברך ברצון מלא ושלם, חשוב לפניו יתברך
מיד כאילו כבר עשאה מאחר שכוונתו שלימה, ואעפ"כ ההכרחי לאדם לעשות
ולגמור המצוה במעשה, כי זה בלתי אפשרי לאדם שיעמוד על כוונתו בבירור
שיהא בכוונה שלימה ברצון מלא, **גם אם ידמה לו לאדם שכוונתו כוונה שלימה
לעשות המצוה לשמו יתברך, לא יאמין לעצמו עד שיגמור המצוה,** כי כן
טבע חומר גוף האדם למנעו מלחשוב מחשבות ברצון מלא ושלם.

ובאמת אמרו חז"ל "חשב לעשות מצוה ונאנס ולא עשאה מעלה עליו הכתוב
כאילו עשאה", והטעם הוא כדברינו הנ"ל, שעיקר הוא כוונת הלב, והבורא ב"ה
הבוהן לבבות וחוקר כליות יודע מחשבות זה האדם שהיה כוונתו לשמו ברצון
שלם, לכן חושב לו כאילו עשאה. בשלמא מלך בשר ודם הרוצה לבחון את עבדיו
ומצוה להם איזה עבודה לעשות אם יעשה בשלימות, לא יבחון את לבכם אם
כוונתם שלימה לעבדו באמת וברצון, רק אחר שיעשו ויקיימו את מצות עבודתו
אשר צוה עליהם, יראה לפי המעשה אשר עשו ויבחון קצת כוונתם, אבל הבורא
יתעלה, החופש כל חדרי בטן ובוהן כליות ולב, יודע תוכן כוונתו, אם היא שלימה
אזי חשוב לפניו יתברך כאילו עשאה, וכן להיפך, אם יעשה אדם מצוה במעשה
ולא יכוין לבו לעשות בדחילו ורחימו, לא פרחת לעילא.

והנה מדרך בני אדם כשיעלה על מחשבתם לעשות איזה מצוה, אזי תחילת
המחשבה הוא בחשק גדול כל אחד לפי מדריגתו, והצדיק גמור אשר יעלה
מחשבתו ורצונו לעשות מצוה, הוא ג"כ לפי גודל צדקתו כן גודל חשקו
והשתוקקותו בחמימות, והתלהבות אש ה' תבער בו לעשות המצוה בתוכן
השלימות.

וזה היה כוונת אברהם אבינו ע"ה כאשר אמר לו השי"ת "קח את בנך כו'
והעלהו לעולה", היה מתחיל לבו לבעור כגחלת אש ושלחבת, אך אחר המשכה
ועכבה שיתמהמה האדם לעשות המצוה ולגמרה במעשה, נופל האדם מתשוקתו
הגדולה שהיה לו מתחילה בעלותו על מחשבתו, ומזה היה מתירא אברהם שיפול
מתשוקתו הגדולה הזאת הבעור בלבו בהתמהמה בדרך שלשה ימים, לכן מיד
"ויבקע עצי עולה", כדי שיהיה המעשה מיד ג"כ בשלהבת הגדול הזה, וזהו ג"כ
שאמר לו יצחק "הנה האש" בה"א הידיעה, כלומר מאחר שראיתי שהיה לך האש

הגדול הזה הידוע כדרך הצדיקים, והראיה שאש ה' בער בכך, דהנה "והעצים", דאני ראיתי בבקיעת העצים שבקעת מיד לכוונה זאת שתעשה מעשה מיד כאילו נכון לפניך להעלות עולה מיד, וזהו 'והעצים' בה"א הידיעה, "ואיה השה לעולה", ר"ל למה לך לקחת אותי לעולה, די היה בשה, "ויאמר לו אברהם אלקים יראה לו השה לעולה בני", ר"ל אז יראה השה, כאשר תעשה גם אתה מעשה רב שתהיה לעולה.

מלמד אותנו הרבי בדברי תורתו כמה דברים בסיסיים במעשה המצוות. **א.** שאין דבר כזה כוונה שהיא יותר מעשיית המצוה עצמה ולכן עד גמר עשית המצוה בשלימותה אל יאמין האדם בעצמו שיעשה המצוה כתיקונה ולכן ישתדל לעשות המצוות בזריזות ובזמנם דווקא. ושלימות המצוה היא לא בכנה ולא בכוונה אלא בעשייתה כהלכותיה ובדקדוקיה ובזמנה ולא אחרי זמנה.

ב. שלימות המצוה וכוונתה רק הקב"ה יודע את האמת ולא שום בריה אחרת ולכן כל אדם יבחן רק את מעשיו ולא יתפעל מפעולות חיצוניות של האחר אפילו שהאחר מסביר שהקולות והתנועות המשונות הם קדושה ודביקות ואין ממש בדברים אלו וכל אדם עובד השם יבחן נפשו. {וכן היה מעשה בישיבתו של בעל חובת התלמידים שהוא עצמו היה מחנך ומגדולי הפדגוגים שבעולם. שם לב שבאמצע התפילה כמה תלמידים עושים תנועות משונות כדי להגביר קולות משונים ועוויות משונות, בהתחלה חשב אולי זה בגלל מזג האויר והם הצטננו. דאג להם באותו יום ללבושים חמים יותר וכו'. אחרי כמה ימים ראה שההנהגות והקולות העילגים מתרחבים ומתפשטים בין התלמידים. בחכמתו דיבר איתם לנסות להבין מהיכן זה בא. והם אמרו לו שזה דביקות בהשם אבל לא ידעו להסביר איך שגוען נהיה לדביקות. אלא שכך ראו נוהג פלוני, ופלוני ראה את פלוני וכך כל אחד מחקה את מה שראה ונתפשט הענין. וכך הגיע לכמה יונגלייט בשטיבל פלוני שאותם חיקו הבחורים הראשונים. ושאל אותם אפה ראיתם הנהגה משונה זו. והשיבו שכך עושה רבם הק'. אמר להם מי אמר לכם לנהוג כך. ואמרו לו בקאזניץ אף פעם לא הבינו את דרך רבותינו הק' שכל מעשיהם ברוח הקודש, והתנועות והקולות האלו זה מה שראה רבינו ברוח קדשו שזה עבודת השם, אמר להם תגידו לרבכם שהקולות ששמע זה לא מהשמים אלא מחתולי הבר בזמן שהם מתעסקים עם העכברים} ולכן לא כדאי לחקות אחרים כל הליכות מעשה המצוות לבחון שיהיה כתיקונה.

ג. לעשות המצוה בזריזות גדול מאוד כי אפילו צדיק גדול מאוד ברגע שמדבר הרבה על המצוות וחושב הרבה, הנפש מקבלת סיפוק מזה ואז כביכול ברגשותיו ובדמיונו כבר קיים את המצוה, ואז אפילו שיעשה את המצוה זה לא יהיה בשלימות הרעננות וכוונות. ולפעמים תוך כדי ימצא גם כל מיני התירים לא לקיים את המצוה. ולכן גם אסור למתוח את מצוה יותר מדאי כי היא נמאסת ואין בה שום דבקות ויחוד השם. ויקויים בנו התפילה. **וגם את נח באהבה זכרת ועקידת יצחק ברחמים תזכור** אמן
